

Τα τελευταία 15 χρόνια έχουμε δει μια σοβαρή οικονομική κρίση, αναδιάρθρωση του κοινωνικού κράτους, τη διαχείριση της πανδημίας και τους πολέμους που ξεσπούν γύρω μας. Οι συνθήκες εργασίας μας χειροτερεύουν και η ζωή μας χαρακτηρίζεται από την εργασιακή αστάθεια και επισφάλεια. Αυτό σηματοδοτεί ευρύτερες αλλαγές στον τρόπο που ζούμε και δουλεύουμε, στον τρόπο που λειτουργεί η ελληνοκυπριακή κοινωνία. Οι πειθαρχήσεις αυξάνονται και οι διαχωρισμοί εντός της τάξης μας, της εργατικής τάξης, ενισχύονται και προστίθενται νέοι. Αυτοί οι διαχωρισμοί, που ακολουθούν τις γραμμές του φύλου, της γλώσσας, της καταγωγής, κρύβουν το γεγονός ότι οι εργάτες και οι εργάτριες έχουν κοινά συμφέροντα ασχέτως που γεννήθηκαν, τι θρησκεία ακολουθούν και τι γλώσσα μιλούν.

Το προτεινόμενο νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις δεν ήρθε από το πουθενά. Κατά τη διάρκεια της πανδημίας και λόγω της διαχείρισής της, είδαμε να αυξάνονται οι πορείες και οι αντιδράσεις στα περιοριστικά μέτρα. Αυτό έγινε με διάφορους τρόπους και οπτικές, κάτι που δεν παρατηρήθηκε την περασμένη δεκαετία και τις πολιτικές λιτότητας που επηρέασαν αρνητικά τη ζωή κομματιών της εργατικής τάξης. Αυτό το ξέσπασμα αντιστάσεων δεν προήλθε από το παραδοσιακό εργατικό κίνημα, αλλά από νέες μορφές κοινωνικών αγώνων, νέες μορφές ταξικής πάλης.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν οι διαδηλώσεις του ως δαμε και αυτές που είχαν πιο ξεκάθαρη αντίθεση στα μέτρα για τον κορωνοϊό, με έμφαση στην πολιτική του εμβολιασμού. Άσχετα από τη συμφωνία ή όχι με τα χαρακτηριστικά, τα αιτήματα και τον διαταξικό χαρακτήρα του πλήθους, η εργατική τάξη ήταν παρούσα και εξέφρασε την οργή της στην αυταρχική διαχείριση της πανδημίας και στους διαχωρισμούς που επέβαλε το κράτος. Αυτοί οι διαχωρισμοί αφορούσαν το ποιος μπορεί να δουλέψει, ανάλογα με την απαραίτητη πιστοποίηση, καθώς και τη διάκριση μεταξύ εμβολιασμένων και ανεμβολίαστων εργατών μέσω rapid test για την είσοδο στους χώρους εργασίας. Και οι δύο εκφάνσεις ταξικής πάλης δέχθηκαν καταστολή, συκοφάντηση και απαγορεύσεις, τόσο στο δρόμο όσο και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κατά την προώθηση των διαδηλώσεών τους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, αναδύθηκαν νέες μορφές προληπτικής αντι-εξέγερσης, ενισχύοντας τον αστυνομικό έλεγχο των διαδηλώσεων. Η στρατηγική της αστυνομίας έχει αποκτήσει μόνιμο χαρακτήρα και είναι πλέον εμφανής σε κάθε πορεία και διαδήλωση στη μετα-covid εποχή.

Το κράτος ενισχύει τους μηχανισμούς ελέγχου του για να περιορίσει τις κοινωνικές αντιδράσεις, να ελέγξει όσους δεν μπορούν να ενταχθούν εύκολα στην αγορά εργασίας (όπως οι αιτούντες άσυλο) και να διατηρήσει την κοινωνική τάξη. Οι απαγορεύσεις προστατεύουν την εθνική ενότητα και την καπιταλιστική ειρήνη. Το νέο νομοσχέδιο θα δώσει στο κράτος ακόμα περισσότερες εξουσίες για να αποφασίζει πώς και πού επιτρέπεται να γίνονται κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες, ειδικά όταν αυτοί ξεπερνούν τα όρια των επίσημων συνδικάτων και κομματικών οργανώσεων. Επιπλέον, η προσπάθεια καταστολής των αγώνων στοχεύει στο να μάθουμε να ζούμε με όλο και λιγότερα, χωρίς να επιθυμούμε τίποτα παραπάνω από τη ζοφερή πραγματικότητα που μας επιφυλάσσουν το κεφάλαιο και το κράτος του.

Πρωτοβουλιακό κάλεσμα ενάντια στην αστυνόμευση των αγώνων και των επιθυμιών
nopolicingourstruggles@gmail.com

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

Το προτεινόμενο νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις θέλει να εφαρμόσει σημαντικούς περιορισμούς σε διαδηλώσεις όπως τη σημερινή. Να υπερασπιστούμε τα δίκια μας.

NO TO THE NEW PROTEST LAW

The proposed protest bill seeks to apply significant restrictions to demonstrations such as the one today. Let's take a stand against it.

Over the past 15 years, we have seen an economic crisis, welfare state restructuring, pandemic management, and wars. Working conditions have worsened, and life is marked by instability. These shifts reshape Greek Cypriot society, increasing discipline and reinforcing class divisions based on gender, language, and origin—hiding the fact that workers share common interests.

The proposed protest law didn't emerge randomly. During the pandemic, demonstrations surged against restrictive measures, unlike during the austerity years. These resistances didn't stem from the traditional labor movement but from new social struggles.

Examples include the «Os Dame» protests and those opposing COVID-19 measures, particularly vaccination policies. Regardless of views on their demands, the working class expressed anger at authoritarian pandemic management and state-imposed divisions—determining who could work based on certification and separating vaccinated from unvaccinated workers through rapid test mandates. Both struggles faced repression, defamation, and restrictions on the streets and social media.

New forms of preemptive counter insurgency have emerged, strengthening police control over protests, now a permanent strategy in the post-COVID era. The state expands its mechanisms to suppress resistance, regulate marginalized groups like asylum seekers, and maintain order. Restrictions serve national unity and capitalist stability. The new bill grants the state more power to dictate where and how struggles can occur, especially beyond official unions and parties.

This repression aims to normalize declining expectations—forcing us to accept a bleak reality shaped by capital and the state.

Initiative Against the Policing of Struggles and Desires

nopolicingourstruggles@gmail.com